

Les flors d'Odette

Maria Eugènia Perea Virgili, directora de «Lo Floc»

Sempre que el petit Proust anava a visitar Odette, aquella antiga *cocotte* esdevinguda la mare de Gilberte, trobava la casa plena de flors. Si eren a principis d'hivern, Odette tenia en el seu saló «crisantems enormes i d'una varietat de colors com Swann no havia pogut veure abans a casa seva». Altres vegades «hi havia prop de la seva butaca una copa de cristall immensa totalment plena de violetes de Parma o de margarides desfullades en l'aigua». Entre els bibelots que decoraven l'estança, Odette també hi tenia orquídiades perquè les trobava divertides, «les catleies, sobretot, que eren, amb els crisantems, les seves flors preferides, perquè tenien el gran mèrit de no assemblar-se a les flors, sinó que eren de seda, de setí». Més endavant en el relat, quan Proust s'enamora perdudament de Gilberte decideix vendre's el gran gerro antic de la Xina que li havia deixat en herència la tieta Léonie, la de les famoses magdalenes, perquè amb els deu mil francs que en trauria podria «cobrir Gilberte de roses i de lilàs».

La dèria de l'escriptor francès per les flors li venia, crec, de la seva extremada sensibilitat per captar els

sabors –de les magdalenes sucades amb te–, els sons –la frase de Vintreuil al piano– o les olors –aquell aroma d'arç en el moment de sortir de l'església i que l'acompanyarà també en els passeigs pel cantó de Swann.

A Riudoms el gust per les plantes s'ha vist històricament sobretot als masos, on els pagesos hi han tingut

«Som un equip de gent diversa en edats, formació i lloc de naixement, però tots disposats a treballar i fer treballar a favor de la investigació i la divulgació»

una ereta de flors que els ha permès collir-ne un pom per posar a la cuina o l'entrada de casa. És habitual trobar-hi dàlies, gladiols o peònies, sense oblidar les embaumades magnòlies o les mimoses daurades. Més modernament els riudomencs menestrals ja no tenen terres però

com que alguns han anat a viure en xalets o adossats a les zones noves del poble segueixen disposant d'un bocí de parterre al jardí on almenys fer-hi créixer bulbs de narcís o tulipa.

Aquesta primavera que enguany ha fet esclatar les flors dels ametllers potser vuit o deu dies més tard respecte al que és habitual, ha portat al CERAP la renovació del Consell Editorial d'aquesta revista: nous consellers, nous col·laboradors i noves seccions amb vocació de rigor per seguir fent de *Lo Floc* un referent entre les publicacions locals. Som un equip de gent diversa en edats, formació i lloc de naixement, però tots disposats a treballar i fer treballar a favor de la investigació i la divulgació del patrimoni passat i present del nostre poble. Perquè la cultura és això: esforç i estudi, talent i creativitat per generar art i coneixement i posar-los a l'abast de qui en vulgui ser partícip.

Per la cultura i per la llibertat que formen el lema del CERAP des d'ara fa trenta-cinc anys, des de *Lo Floc* continuarem treballant per aprendre, descobrir i saber. Esperem que vosaltres, lectors, ens hi vulgueu seguir acompanyant. »